61 மண் சுமந்த படலம்

வெள்ளத்தால்மதுரைமாநகர்அல்லல்படுவதைஅறிந்தஅரிமர்த்தன பாண்டியன்வைகைக்கரையைக்கட்டிவெள்ளத்தின் வேகத்தை தணிக்க முடிவு செய்தான். அதற்குஒவ்வொருவருக்கும் குறிப்பிட்ட அளவு அளந்து கோடிட்டு அடைக்குமாறு ஆணையிட்டான்.

மதுரைமக்களும்தங்களுக்குஅளந்துவிடப்பட்டபகுதியைஅடைக்க கூலியாட்களைஅமர்த்தினார்கள். அவர்களும் கரையை அடைக்க தொடங்கினார்கள்.

அப்போது மதுரையில் வந்தி என்ற வயதான ஒரு கிழவி பிட்டு செய்து விற்று வாழ்ந்து வந்தாள் சோமசுந்தரரிடம் மிகுந்த பக்தி கொண்டவள். அவள் செய்த பிட்டினை ஐயனுக்குப் படைத்தப் பின்னரே விற்று வந்தாள் அவளுக்காக விடப்பட்ட பங்கினை அடைக்க கூலியாள் கிடைக்காததால் வருந்தினாள். அரச தண்டனைக்கு பயந்த அவள் ஐயனை தனக்கு அருள வேண்டானாள்.

அவளது வருத்தத்தைப் போக்க எண்ணிய ஐயன், அழுக்கான உடையை இடையில் அணிந்து, மண் வெட்டியை தம் தோளில் சுமந்து, சும்மாடு கட்டி அதன் மேல் கூடையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு, கூலிக் கொடுத்து தம்மை வாங்குவோர் உண்டோ என்று கூவி வந்தியின் அருகில் வந்தார். கூலியாக வந்த ஐயனிடம் தனக்கு அளந்து விட்ட பகுதியை அடைத்து தரவேண்டினாள் ஐயனும் வந்தியின் பிட்டிற்கு மண் சுமந்து அடைப்பதாக அவளிடம் உறுதிகூறினார். ஐயன் தாம் மிகுந்த பசியுடன் இருப்பதால் முதலில் பிட்டைத் தின்று, சிறிது இளைப் பாறிய பின் தனது வேலையை தொடங்குவதாகக் கூறி, வந்தி அளித்த பிட்டை உண்டார்.

சோமசுந்தரர் வைகையாற்றிக்குச் சென்று தன்னை வந்தியின் கூலியாகப் பதிவு செய்துக் கொண்டார். வேலையை சரிவர செய்யாது, இதர ஆட்களையும் வேலை செய்யவிடாது நையாண்டி செய்து வந்தார். நன்றாகத்தூங்கிவிட்டு, திரும்பவும் பசித்தவர் போல் வந்தியிடம் போய் திரும்பவும் சூடான பிட்டை வாங்கி ரசித்து உண்டார். திரும்பவும் வித்தைகள் செய்துக் காட்டிக் கொண்டிருக்கையில் வேலை வாங்குவோர், அடைக்கப்பட்ட கரையைப் பார்க்க வந்தனர். வந்தியின் பங்கு அடைக்கப்படாமல் இருப்பதைக் கண்டு, அவளுக்காகவந்தகூலியாளைவிரட்ட, கூலியாக வந்த அண்ணல் இறுமாப்புடன் இருந்தார்.

நடந்ததை மன்னனிடம் முறையிட்டனர். அமைச்சர்களுடன் அங்கு பார்வையிட வந்த மன்னன், வந்தியின்கரை அடைக்கப்படாமல்

இருப்பதையும்,அதனால் அடுத்தக் கரையும் சேதம் அடைவதைக் கண்டு வெகுண்டான். வந்தியின் கூலியாளை வரவழைத்து, தன் பிரம்பினால் கூலியாக வந்த இறைவனின் முதுகில் அடித்தான். கூடையோடு மண்ணை உடைப்பில் கொட்டிவிட்டு உடனே மறைந்தார் ஐயன்.

சிவபெருமான்மீதுப்பட்டஅடித்தழும்பு, அரசன், அவன்குடும்பத்தார், தெய்வங்கள், உலகிலுள்ளஅனைத்துஜீவராசிகளின்மீதும்பட்டது. இதன் காரணம் யாது என அனைவரும் கலங்கி நின்றார்கள். இதற்கிடையில் கரையை அடைக்காது கூலியாள் ஓடி விட்டதால் காவலர்கள் வந்தியை அரசனிடம் அழைத்து வந்தனர். பயந்த வந்தி, ஐயனை தன்னை காத்தருளும்படி வேண்டினாள். தேவ விமானத்தில் சிவகணங்கள் அவளை சிவலோகம் அழைத்துச் சென்றனர்.

கூலிகொட்டிய ஒரு கூடை மண்ணே மலையாகி வையைக் கரையை அடைத்ததையும், அவன் மீது பட்ட அடி எல்லோர் மீதும் பட்டதையும் அறிந்த மன்னன் சற்றே ஐயம் கொண்டான். அதே சமயம் தருமவழியில் தேடப்பட்ட செல்வம் தர்ம வழியில் இறைவனுக்கே வாதவூரார் மூலம்,செலவழிக்கப்பட்டது என அசரீரி ஒலித்தது. அவனைத் துன்புருத்தியதால் நரிகளைப் பரிகளாக்கியதாகவும், மேலும் வாதவூருக்கு துன்பம் கொடுத்ததால், வைகையில் வெள்ளம் பெருகச் செய்ததாகவும், வந்தியின் அன்பிற்காக அவளின் பிட்டிற்கு ஐயன் மண் சுமந்து பிரம்படிப் பட்டதாகவும் ஒலித்து.

இதனை அறிந்த மன்னன் வாதவூரானை கோயிலில் கண்டு, தான் இது வரை செய்ததை மன்னித்து மீண்டும் அரசு திரும்பிட வேண்டினான். அதனைமறுத்து, தில்லைப் பதிக்கு மன்னனிடம் விடைப் பெற்றுச் சென்றான் வாதவூரான். அரண்மனை திரும்பிய மன்னன் திருப்பெருந்துறையில் பல திருபணிகள் செய்து பலகாலம் நல்லாட்சி புரிந்து, ஜகநாதன் என்ற தன் மகனிடம் ஆட்சியை ஒப்படைத்து சிவபதமடைந்தான்.

பல்லவி

பெருகும் வெள்ளத்தைத் தடுக்க குடிக்கொரு ஆள் வந்து
அடைக்க வேண்டுமென்று அரசனும் ஆணையிட்டான்

அனுபல்லவி

வருந்தியே வந்தியும் ஆண் மகன் துணையின்றி
கூலியாளும் கிடைக்காமல் அழுது உன்னைத் தொழுந்தாள்

சரணம்

வந்திவிற்கும் பிட்டை கூலியாகப் பெற்று வேலை ஏற்று
வம்பு செய்து மன்னனிடம் பிரம்படிபட்டாயே
அந்த அடி மூவுலகமும் படச்செய்து அரசனுக்கு
உணர்த்திய பின்வந்தியை சிவலோகம் செல்லச்செய்தீர்